

L'ombra incòmoda

L'ombra del president de la Generalitat valenciana Eduardo Zaplana es va projectar com un espectre damunt l'hemicicle del Parlament de Catalunya durant la celebració, la setmana passada, del debat de política general. Poques vegades la sessió plenària anual dedicada a analitzar la situació del país mira més enllà del sud de l'Ebre. Però en aquesta ocasió, l'agressió sistemàtica contra la llengua i la cultura catalanes que practica el govern popular valencià va ser denunciada per les forces de l'oposició per afegir plom al pacte entre CiU i el PP.

L'ombra de Zaplana és una ombra especialment incòmoda per a Pujol. Li fa més difícil la digestió d'un pacte que ja de per si és prou indigest, a cop d'himnes o xiulades. La manera com Pujol va intentar espolsar-se aquesta incomoditat durant el debat de política general va ser posant damunt la taula els beneficis financers i competencials que ha portat fins ara l'acord amb el PP. I va donar xifres: l'acord amb Aznar reportarà a Catalunya uns 250.000 milions, sorgits de la suma de la revaloració dels serveis específics i del nou finançament de la sanitat. Els ingressos de la cessió del 30% de l'IRPF, menys dels

previstos inicialment, s'han d'afegir a aquesta xifra. Però els partits de l'oposició van voler anar més enllà dels números i tant Joaquim Nadal, com Josep Lluís Carod Rovira i Àngel Colom van recriminar Pujol que sostingui Madrid un govern d'un partit que a València treballa per trencar la unitat de la llengua.

El president de la Generalitat va apel·lar al realisme polític —“en política cal veure què es pot fer en el terreny de la realitat”— per defensar que la seva obligació és negociar amb el govern de l'estat, governi qui governi, però en el cas del PP, va reconèixer que des de l'arribada al govern, aquest partit havia evolucionat des del punt de vista de la racionalitat però no des del punt de vista de la sensibilitat. En el cas de la llengua va admetre que l'actitud del govern Zaplana “incomoda” CiU i que la situació és “altament preocupant”, però va pre-

ferir atribuir la responsabilitat de la situació a “les forces vinculades al govern”, en referència als socis d'Unió Valenciana” més que no pas al mateix PP. Pujol va demanar temps per veure què passa amb la proposta de pacte lingüístic que Zaplana va fer en el recent debat de política general valenciana. Una proposta que, segons va dir el mateix Pujol, “tinc l'obligació de creure que és sincera”.

Però més enllà de la conjuntura, Pujol va aprofitar la rèplica a la intervenció de Colom en el ple per explicar

quina és la seva posició i la del govern català respecte al conflicte valencià. Segons va dir, la Generalitat mantindrà una actitud “ferma” pel que fa a la defensa de la unitat de la llengua, però evitarà qualsevol actuació que pugui ser interpretada com una “ingerència”, perquè aquest conflicte només el poden arreglar els mateixos valencians. En aquesta línia, Pujol va aprofitar per fer una dura crítica a aquelles formacions polítiques independentistes que històricament han intentat implantar-se arreu dels Països Catalans assegurant que és “altament contraproduent” perquè “per cada catalanista, fa cent *blaveros*”.

Més enllà del compromís de mantenir-se ferm en la qüestió de la unitat de la llengua, Pujol no va parlar en cap mo-

ment de condicionar o revisar el suport al PP a nivell d'estat a un canvi d'actitud del PP valencià. De fet, en tot el debat no va deixar entreveure cap canvi d'orientació en la seva política estatal. La principal novetat, gairebé l'única, va ser l'anunci de l'obertura d'una negociació per aconseguir un nou sistema de finançament que passi pel pacte fiscal bilateral. Amb un Nadal guardant la cadira a Maragall, un Ribó llepant-se encara les ferides de la batalla amb Anguita, un Curto amb sordina *monclovita* i un independentisme que s'expressa en estèreo, Pujol va poder fer un debat a la seva mida. L'oposició es va refugiar en les crítiques al deute de la Generalitat —d'un bilió i mig de pessetes— per mirar de fer trontollar un president que continuarà respirant tranquil mentre no detecti un projecte alternatiu de país amb possibilitats de guanyar. ■

PERE MARTI

“L'ombra de Zaplana és una ombra especialment incòmoda per a Pujol. Li fa més difícil la digestió d'un pacte que ja de per si és prou indigest, a cop d'himnes o xiulades.”